

[Axel Ivan Pedersen.]

nederst på denne side, at det må sikres, at yderligere huslejeforhøjelse ikke tilfalder grundejerne. Jeg synes, at der heri ligger en tilsnigelse. Det blev jo ved boligforliget fastsat, at den huslejeforhøjelse, der ved vurderingerne fremkom, skulle deles over 8 år og ikke kunne røres. Derfor mener jeg — selv om det er Radikal Ungdom, der skal have ansvaret for denne pjece — at det ikke er helt fair over for de øvrige forligspartnere at tillade, at noget sådant sendes ud.

Det er jo ikke alene Radikal Ungdom, der har benyttet sig deraf. Jeg kan tilføje, at den radikale kandidat i Køgekredsen — efter hvad fru Lis Groes har oplyst over for mig — på samtlige sekskantede vælgermøder har erklæret, at hans parti ville modarbejde det indgåede boligforlig. Jeg synes, at man trænger til at få en lille smule justits i rækkerne inden for det radikale venstre. Jeg vil dog over for Køgekredsens kandidat gerne have lov at føje til, at de bemærkninger, som fruén har gjort her i dag, må være en alvorlig rettesættelse af hans opførsel under valgkampen.

Når hr. Guldberg spørger, hvorfor vi i socialdemokratiet har så meget imod, at folk ejer deres bolig, vil jeg heroverfor gerne have lov til at sige, at det er jo en kendsgerning, at der er bygget flere enfamiliehuse i den tid, socialdemokratiet har haft regeringsmagten, end nogen sinde tidligere, og at vilkårene både i den ene og i den anden retning ikke har været ringere for parcelhusejere under socialdemokratiets regeringer. Det, vi er imod, er, at ejerlejlighedssystemet skal indføres i den bestående boligmasse. Vi har som en nødvendig konsekvens af det forlig, vi indgik, måttet gå med til, at det kunne lade sig gøre, men når man ser på, hvilke menneskelige tragedier der allerede er opstået deraf, er der vel ikke så meget at sige til, at vi ikke er glade for, at ejerlejlighedssystemet ikke begrænsedes til nybyggeriet. Der er også en anden grund, nemlig at gennemførelsen af ejerlejlighedssystemet i den bestående boligmasse betyder en frygtelig opskrining af værdierne og dermed en inflatorisk fare. Jeg kan i den forbindelse pege på, hvad der står i Ekstra Bladet i dag — det var det, jeg nævnte i min indledning — at i en ejendom i Søborg, der består af 10 lejligheder, og som var vur-

deret til 275.000 kr., har man forlangt, at lejerne skal overtage lejlighederne til 50.000 kr. pr. stk. Hvis de nu hoppede på den lim-pind, ville husejeren for en ejendom, der er vurderet til 275.000 kr., få 500.000 kr., og når man så skulle hen og låne og belaste realkreditsystemet med de lån, der var nødvendige, ville ejendommen i virkeligheden komme til at koste, skal vi sige omkring  $\frac{3}{4}$  mill kr. i stedet for 275.000 kr. Det er den slags ting, vi mener der er en risiko for, og derfor er vi ikke glade for ordningen.

Med hensyn til fremskaffelse af arealer til boligområder bliver hr. Guldberg og jeg jo aldrig enige, det er jeg klar over; men jeg mener stadig væk, at det må være lige så rimeligt, at man kan ekspropriere til ophold for mennesker i levende live, som at man kan ekspropriere til ophold for dem, der er døde. Når hr. Guldberg mener, at også andre end kommuner kan byggemodne, vil jeg hertil sige — som jeg tillod mig at sige i en afbrydelse — at det bliver det jo ikke billigere ved. Jeg har erfaring for, at man ved privat byggemodning kun tager lige de allernødtørftigste hensyn til forsyningsledninger og til veje, medens der ved offentlig byggemodning tages hensyn også til de mange andre faciliteter, som må gå ind i et modningsprogram.

Hr. Kai Moltke ville jo — boligministeren har allerede svaret på det — gerne stemme for en hel masse af de gode ting i boligforliget, men han ville ikke være med til at stemme for det, som udgjorde de nødvendige forudsætninger for den helheds-løsning, som forliget i virkeligheden er. Da ministeren har svaret på det, skal jeg undlade at spille tid derpå; men jeg vil dog gerne gøre hr. Kai Moltke opmærksom på, at han jo i virkeligheden slet ikke er så fremmed over for det, der hedder husleje-regulering, som man skulle tro, når man hører ham tale her. I det lovforslag om en boligfond, som SF fremsatte den 27. oktober 1965 — det er jo altså bortfaldet nu — står der i § 14, stk. 2, at for hver 5-årig periode skal der foretages en kvalitets-vurdering af samtlige lejligheder, der har opnået lån fra boligfonden efter denne lov, og i forbindelse med vurderingen foretages eventuel lejeregulering under hensyn til, om lejlighederne fortsat opfylder de krav, der må stilles til boliger på grund af ændret